

Arrest

nr. 321 884 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
 Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
 1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2012 dienen verzoekers elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C), om hun zoon A. te bezoeken in België. De afgifte van de gevraagde visa wordt op 12 december 2012 geweigerd.

1.2. Op 10 juli 2013 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C), om haar zoon A. te bezoeken in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 18 juli 2013 geweigerd.

1.3. Op 19 augustus 2013 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C), om haar zoon A. te bezoeken in België. Op 26 augustus 2013 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum.

1.4. Verzoekster betreedt op 7 september 2013 het Belgische grondgebied en legt op 12 september 2013 een aankomstverklaring af bij de gemeente Sint-Lievens-Houtem.

1.5. Bij brief van 25 september 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 maart 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 april 2014 verlaat verzoekster het Schengengrondgebied.

1.7. Verzoeker wordt op 20 maart 2017 door Zwitserland in het bezit gesteld van een Schengenvisum geldig van 1 april 2017 tot 25 mei 2017 met het oog op familiebezoek. Met dit visum betreedt hij op 1 april 2017 het Belgische grondgebied. Op 6 april 2017 legt hij bij de gemeente Herzele een aankomstverklaring af. Op ongekende datum verlaat hij het Schengengrondgebied.

1.8. Verzoekers worden op 13 augustus 2021 door Zwitserland elk in het bezit gesteld van een Schengenvisum geldig van 25 augustus 2021 tot 24 augustus 2022 met het oog op familiebezoek. Op 25 augustus 2021 betreden zij het Schengengrondgebied. Zij leggen op 27 september 2021 elk een aankomstverklaring af bij de gemeente Herzele.

1.9. Verzoekers dienen op 24 november 2021 elk een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter met zowel de Belgische als de Poolse nationaliteit. Inzake deze beide aanvragen wordt op 20 mei 2022 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.10. Verzoekers dienen op 10 juni 2022 elk een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter met de dubbele Belgische en Poolse nationaliteit. Inzake deze beide aanvragen wordt op 8 december 2022 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.11. Verzoekers dienen op 12 december 2022 elk een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter met de dubbele Belgische en Poolse nationaliteit. Inzake deze beide aanvragen wordt op 2 juni 2023 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. Verzoekers dienen op 8 juni 2023 elk een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter met de dubbele Belgische en Poolse nationaliteit. Inzake deze beide aanvragen wordt op 8 december 2023 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.13. Verzoekers dienen op 11 december 2023 elk een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter met de dubbele Belgische en Poolse nationaliteit. Inzake deze beide aanvragen beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 6 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van verzoeker genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2023 werd ingediend door:

Naam: [X.]

Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende voor de vijfde keer een aanvraag in in functie van de schoondochter [X.R.A.] [RR. ...] van Poolse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° bepaalt het volgende: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene heeft reeds eerder exact dezelfde aanvragen ingediend.

Betrokkene legde in het verleden reeds allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken telkens ontoereikend zijn, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, blijkt uit het dossier dat betrokkene echtgenote zelf geruime tijd, meer bepaald sinds 17.01.2022 – dus ook ruim voorafgaand aan onderhavige aanvraag, onafgebroken tewerkgesteld is. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen, in het land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot, en geenszins van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Betrokkene zelf is klaarblijkelijk sinds 05.05.2022 ook ingeschreven bij de VDAB. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich beschikbaar te stellen op de arbeidsmarkt, en dat mevrouw reeds méér dan twee jaar tewerkgesteld is. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten, dient betrokkene ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Er dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in het Rijk, een andere lidstaat of een derde land.

Het dossier bevat na vele aanvragen ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. In het kader van zijn visumaanvragen dd. 18.12.2019 toonde betrokkene tegenover de Zwitserse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was als zelfstandige, en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Volgens zijn verklaringen in het kader van de visumaanvraag dd. 25.08.2021 werden deze activiteiten stopgezet. Echter, uit de visumaanvraag van zijn echtgenote dd. 25.08.2021 blijkt zij op dat ogenblik nog steeds tewerkgesteld was en over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen (zowel voor zichzelf als voor haar echtgenoot). Het koppel beschikte bijgevolg wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen. Ze kunnen bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen waren in Kosovo voor hun komst naar Schengen eind september 2021. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Immers, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het heeft dan ook geen enkele zin om keer op keer nieuwe aanvragen in te dienen om gezinshereniging met referentiepersoon te doen: betrokkene is beschikbaar voor de arbeidsmarkt en klaarblijkelijk in staat om te werken; zijn echtgenote voorziet reeds van in het land van herkomst (cfr. visum) en ook in België zelfstandig in het levensonderhoud gelet op haar ononderbroken tewerkstelling. Er is dan ook geenszins sprake van een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon. Gezien voorgaande reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het herhaaldelijk indienen van deze aanvraag, terwijl betrokkene al een aantal keren een negatieve beslissing heeft gekregen, louter met oog op het verkrijgen van een A.I., is misbruik van procedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten zeerste af opnieuw dergelijke aanvraag in te dienen. Desalniettemin dient de aandacht erop gevestigd te worden dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

De in hoofde van verzoekster genomen beslissing luidt verder:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2023 werd ingediend door:

Naam: [X.]

Voorna(a)m(en): [L.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende voor de vijfde keer een aanvraag in in functie van de schoondochter [X.R.A.] [RR. ...] van Poolse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° bepaalt het volgende: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene heeft reeds eerder exact dezelfde aanvragen ingediend.

Betrokkene legde in het verleden reeds allerhande stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken telkens ontoereikend zijn, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd, meer bepaald sinds 17.01.2022 – dus ruim voorafgaand aan onderhavige aanvraag, onafgebroken tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten, dient mevrouw ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat na vele aanvragen ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Daarenboven, uit de visumaanvraag dd. 25.08.2021 blijkt mevrouw tewerkgesteld was en over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen (zowel voor zichzelf als voor haar echtgenoot). De echtgenoot van mevrouw was voorheen eveneens economisch actief: in het kader van zijn visumaanvragen dd. 18.12.2019 toonde hij tegenover de Zwitserse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was als zelfstandige, en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Volgens zijn verklaringen in het kader van de visumaanvraag dd. 25.08.2021 werden deze activiteiten stopgezet. Mevrouw evenwel was nog steeds tewerkgesteld. Het koppel beschikte bijgevolg wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen. Ze kunnen bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen (de visumregels staan los van corona, klaarblijkelijk beschikte zij desondanks nog steeds voor hen als koppel over voldoende bestaansmiddelen), om nadien te claimen dat ze onvermogen waren in Kosovo voor hun komst naar Schengen eind september 2021. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Immers, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie tot op het moment van onderhavige aanvraag bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het heeft geen enkele zin om keer op keer nieuwe aanvragen in te dienen om gezinshereniging met referentiepersoon te doen: betrokkene voorziet zelfstandig in het levensonderhoud gelet op haar ononderbroken tewerkstelling en is er geenszins sprake van een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten

aanzien van referentiepersoon. Er dient daarbij eveneens benadrukt te worden dat het ten laste zijn evenmin het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in het Rijk, een andere lidstaat of een derde land. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het herhaaldelijk indienen van deze aanvraag, terwijl betrokkene al een heel aantal keren een negatieve beslissing heeft gekregen, louter met oog op het verkrijgen van een A.I., is misbruik van procedure. Betrokkene werd er reeds meermaals van op de hoogte gesteld dat we kennis hebben van haar professionele activiteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten zeerste af opnieuw dergelijke aanvraag in te dienen. Desalniettemin dient de aandacht erop gevestigd te worden dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben er voor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten in de synthesesmemorie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de samenvatting in de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

In hun synthesesmemorie vatten zij hun middel, en hun repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

“Herhaling van het middel

Volgens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 40 heeft recht op verblijf de bloedverwanten in opgaande lijn ten laste van de Unieburger en die zich bij hem voegen.

Opdat verzoekers recht op verblijf kunnen verkrijgen dienen zij aan 2 voorwaarden te voldoen:

- Zij dienen ten laste te zijn van de referentiepersoon en dit reeds in het land van herkomst vooraleer ze naar België komen, meer bepaald op het ogenblik dat verzoekers vragen zich te mogenervoegen bij de Unieburger van wie ze ten laste zijn (HvJ 21 december 2023, C-488/21, GV/Ierland, punt 57);*
- Zij dienen deze financiële steun in hun land van herkomst nodig te hebben om daar een waardig leven te kunnen leiden.*

Verweerder betwist enkel dat aan de tweede voorwaarde niet is voldaan omdat verzoekers in het land van herkomst niet onvermogen zouden geweest zijn. Anders dan in vorige weigeringsbeslissingen betwist verweerder niet meer dat de referentiepersoon en haar man, zoon van verzoekers, regelmatig belangrijke storting hebben gedaan aan verzoekers.

Verweerder stelt, samengevat, het volgende:

- 1. Verzoekster was geruime tijd, meer bepaald sinds 17 januari 2022, en dus ook ruim voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken tewerkgesteld.*

Antwoord:

Het gaat echter om een tewerkstelling na aankomst in België vermits verzoekers hier onafgebroken verblijven sinds 28 augustus 2021. Verweerder verliest kennelijk uit het oog dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat de derdelander verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen (HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia/Zweden; 16 januari 2014, C-423/12, Reyes/Zweden). Dat het familielid na indiening van de aanvraag begint te werken, is niet pertinent (Reyes, punten 31-32). Dat verzoeker sinds 5 mei 2022 ingeschreven is bij de VDAB is evenmin pertinent, om voorgaande reden alsook omwille van het feit dat dat nog geen inkomsten genereert.

2. Uit de visumaanvraag van 25 augustus 2021 blijkt dat verzoekster tewerkgesteld was en over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum kort verblijf te kunnen verkrijgen voor zichzelf en voor verzoeker. Verzoeker was voorheen ook economisch actief: in het raam van zijn "visumaanvragen" (waarom meervoud?) van 18 december 2019 toonde hij tegenover de Zwitserse autoriteiten aan dat hij wel degelijk economisch actief was als zelfstandige en dat hij in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Volgens zijn verklaringen in het raam van de visumaanvraag van 25 augustus 2021 werden deze activiteiten stopgezet maar was verzoekster nog steeds tewerkgesteld. Het echtpaar beschikte bijgevolg wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen. Ze kunnen bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen waren in Kosovo voor hun komst naar het Schengengrondgebied eind september 2021. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Immers, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekers niet onvermogen waren, werd niet afdoende aangetoond dat verzoekers op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op andere doeleinden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie tot op het ogenblik van onderhavige aanvraag bestond tussen verzoekers en de referentiepersoon.

Antwoord:

25 augustus 2021 is niet de datum van de visumaanvraag. Zoals blijkt uit de paspoorten van verzoekers, werd het visum door de Zwitserse Ambassade in Kosovo, land dat België vertegenwoordigt, afgegeven op 13 augustus 2021 en was het geldig vanaf 25 augustus 2021. Ook dient gepreciseerd te worden dat verzoekers niet eind september 2021 naar België kwamen maar eind augustus 2021. Dit toont de slordigheid van verweerder aan.

Er moet geen afhankelijkheidsrelatie bestaan tot bij het indienen van huidige aanvraag, maar tot op het ogenblik dat verzoekers de referentiepersoon vervoegen.

Verder kan over deze visumaanvragen uit 2019 en 2021 in het administratief dossier dat aan de advocaat van verzoekers werd meegedeeld, slechts 1 document van 2 bladzijden gevonden worden, waarin de naam van verzoekster voorkomt, met als titel "AANVRAAG CHE-A-005726611 OPZOEKING VISUM 12.12.36". Daarin wordt o.m. vermeld "beroep andere" en "ander beroep COOK". Daaruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekster als "ander beroep" het beroep kok had, maar niet of ze daarvan inkomsten genoot. Zij heeft inderdaad gedurende 6 jaar als kok in een bedrijf gewerkt, tot kort vóór het vertrek. Op grond van welke gegevens en waarom Zwitserland een visum kort verblijf heeft afgegeven, is niet duidelijk. Overigens is de vereiste van het beschikken over de nodige financiële middelen voor het verkrijgen van een visum kort verblijf niet erg hoog, vermits het voldoende is te beschikken over bestaansmiddelen tijdens het verblijf in België en om terug te keren naar Kosovo. Dat is in casu niets, vermits verzoekers gratis logeren bij hun kind(eren) en een kind voor het vervoer kan instaan (in 2021 is een kind verzoekers met de wagen gaan ophalen in Kosovo).

Uit een uittreksel uit de bankrekening van verzoekster de Raiffeisen Bank dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij een loon had van 490 € per maand (storting op 5 februari 2020). Om een meer volledig beeld te krijgen van haar loon wordt een uittreksel vanaf 1 januari 2020 meegedeeld, waaruit blijkt dat zij elke maand dit bedrag ontving, met uitzondering van juli 2021 toen ze een bedrag van 566,45 € ontving wegens extra weekend werk (stuk 4) (dat was ook tweemaal het geval in het jaar 2020). Om te weten of het inkomen van verzoekster voldoende was om in de elementaire levensbehoeften van verzoekers te voorzien, dient rekening gehouden te worden met de levensstandaard in het land van herkomst (RvV 7 februari 2019, nr. 216.455). Uit een studie van het Kosovaars Bureau voor statistiek blijkt dat een huishouden in Kosovo jaarlijks voor 8.106 € consumeert of 675 € per maand. In stedelijke gebieden (zoals Gjakove, waar verzoekers woonden) gaat het over 8.255 € per jaar of 688 € per maand (stukken 5 en 6, blz. 13). Daaruit volgt dat het loon van verzoekster onvoldoende is om van te leven, vandaar de noodzaak aan financiële steun uit België.

Verweerder stelt dat verzoeker in 2019 werkte als zelfstandige zoals hij verklaard zou hebben bij zijn visumaanvraag in dat jaar, maar daarover is in het administratief dossier dat de advocaat van verzoekers ontvangen heeft, niets terug te vinden. Verzoeker was tot 4 juni 2020 zelfstandig vrachtwagenchauffeur maar hij werkte slechts voor één klant (een drankenfirma) en het werd niet meer rendabel, wat hem genoopt heeft om met zijn activiteiten te stoppen (stuk 3, zie onderaan "Statusi në ARBK Shuar 04/06/2020" status in handelsregister, gestopt op 4 juni 2020). In werkelijkheid is de vraag of verzoeker in 2019 of 2020 nog werkte van geen belang, vermits het voldoende is dat hij op het ogenblik van de aanvraag ingediend in 2021 ten laste was van zijn schoondochter. Verweerder kan niet eisen dat verzoekers hun materiële afhankelijkheid bewijzen sinds een bepaalde periode vóór de indiening van de aanvraag (Mededeling van de Commissie — Richtsnoeren betreffende het recht van vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden, C/2023/1392, Pb. C 22 december 2023, 14). Verweerder moet aangeven welke periode bewijsstukken voorgelegd moesten worden (RvV 28 oktober 2019, nr. 228.084), wat niet is gebeurd.

3. Het heeft geen zin om keer op keer nieuwe aanvragen in te dienen: verzoekers zijn beschikbaar voor de arbeidsmarkt en klaarblijkelijk in staat om te werken, verzoekster heeft reeds bestaansmiddelen van in het land van herkomst (cfr. visum) en werkt ook in België. Er is dan ook geenszins sprake van een afhankelijkheidsrelatie van verzoekers t.a.v. de referentiepersoon.

Antwoord:

Dit is een herhaling van wat reeds eerder in de beslissing werd vermeld en weerlegd.

De beslissing stelt nog "Gezien voorgaande reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat (verzoekers) het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt". Het is niet duidelijk waarop de woorden "deze argumenten" slaan.

4. In beide beslissingen wordt nog gesteld dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Blijkbaar is deze zin overgenomen uit een andere zaak, want helemaal niet van toepassing op verzoekers, die met een visum in België aangekomen zijn en een aankomstverklaring hebben gedaan. Vanaf de indiening van hun eerste aanvraag waren zij wettig in België.

5. Er wordt in dit beroep enkel geargumenteed t.a.v. de motivering van de huidig bestreden beslissingen. Met motiveringen die voorkwamen in vorige weigeringen maar nu niet meer worden herhaald, wordt geen rekening gehouden daar impliciet verweerder deze motiveringen niet meer handhaaft.

Nota met opmerkingen

1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering niet en beoogt op blz. 4 en 5 de argumentatie van verzoekers samen te vatten.

2. N.a.v. hun vijfde aanvraag werd door verweerder een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een verblijfskaart af te leveren aan verzoekers. Deze dienen hierbij aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 40bis vw. Het komt verzoekers toe stukken voor te brengen waaruit moet blijken dat zij financieel ten laste zijn van de referentiepersoon, zijn een schoondochter van Poolse nationaliteit die in België woont. Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Volgens de bestreden beslissingen werden vorige aanvragen ingediend die geweigerd werden.

3. De bewijzen die in dit kader in het verleden werden ingediend, zijn onvoldoende zoals dit ook uit de voorgaande beslissingen blijkt. Uit niets blijkt dat verweerder deze argumentatie als impliciet achterhaald zou beschouwen, anders dan wat verzoekers beweren.

4. De bestreden beslissingen stellen vast dat verzoekende partijen -of minstens één van hen arbeidsactief is, en de andere is actief op zoek naar werk. Zij zijn dan ook niet ten laste van de referentiepersoon en voldoen reeds uit hoofde van deze vaststelling niet aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet.

5. Daarna "gaat de bestreden beslissing" (beslissingen?) ook verder in op het aspect van het ten laste zijn. Er wordt inderdaad aangetoond dat er verschillende stortingen gebeurden t.a.v. verzoekers. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een dergelijke afhankelijkheid dat verzoekers dermate aangewezen waren op deze bedragen om te voorzien in hun levensonderhoud. Volgt een lang citaat van de bestreden beslissing(en). Verweerder wijst er dus duidelijk op dat de band van afhankelijkheid diende te bestaan in het land van herkomst. De argumenten van verzoekers zijn onvoldoende om het standpunt van verweerder tegen te spreken.

6. Verweerder geeft duidelijk aan dat de werkwijze van verzoekers niet aanvaard kan worden en dat dit een misbruik van de Vreemdelingenwet inhoudt. Het feit dat de afhankelijkheid -minstens van destijds- niet aangetoond wordt, is reeds voldoende om de aanvraag opnieuw te weigeren.

De overige elementen worden niet aangehaald in de bestreden beslissing. Het heeft dan ook geen zin, en verzoekers hebben er dan ook geen belang bij, om de overige argumenten te beoordelen.

7. Overeenkomstig artikel 52, S 4, 50 van het Vreemdelingenbesluit heeft verweerder aan verzoekers een bijlage 20 afgegeven. Er werd m.a.w. een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekers en na afweging van de elementen uit het dossier werd besloten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger. Ook de argumenten die verzoekers heden aanvoeren, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De bestreden beslissing is dan ook terecht genomen.

8. In de punten 8 en 9 wijdt verweerder theoretische en algemene beschouwingen aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

9. Voor zover het middel de Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de overheid, moet het middel verworpen worden en dit des te meer daar het verzoekschrift voornamelijk een feitelijk betoog betreft dat er toe leidt dat de Raad eigenlijk uitgenodigd wordt om diens beoordeling te stellen in plaats van verweerder wat niet de bevoegdheid van de Raad is.

Replik

1. Dit behoeft geen commentaar, net zomin als de punten 1 en 2 op blz. 5 en 6 vermits het over algemene beschouwingen gaat.

2. Dit zijn opnieuw algemene beschouwingen en hebben geen betrekking op de concrete motivering van het beroep.

3. Dit is alweer een algemene beschouwing. Volgens verweerder blijkt uit niets dat hij de argumentatie van de vorige weigeringen als impliciet achterhaald beschouwt, maar verweerder duidt niet aan welke motieven uit vorige weigeringen hij zou handhaven???

4. Uit de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat verzoekers ten laste dienen te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst en tot bij de indiening van de aanvraag. Verweerder stelt dit zelf ook in punt 2 hierboven en blz. 7 bovenaan van zijn nota. Hoe hij hier ook het tegendeel kan beweren -door te motiveren dat verzoekers niet ten laste zijn omdat verzoekster in België werkt-, is een raadsel.

5. Deze theoretische beschouwing is juist maar niet pertinent, vermits verweerder de aanvraag weigert om de enkele reden dat verzoekers in hun land van herkomst niet onvermogen zouden zijn geweest.

6. Dit is alweer een algemene bewering die geen antwoord behoeft.

7. Het enkele feit dat een bijlage 20 werd afgegeven bewijst niet dat verweerder de aanvraag degelijk en zorgvuldig heeft onderzocht.

8. Ook dit punt behoeft geen antwoord.

9. Verzoekers vragen niet dat de Raad zijn appreciatie in de plaats stelt van deze van verweerder. Deze toont ook niet concreet aan dat verzoekers dit zouden doen.

XXX

Alles wel beschouwd dient vastgesteld te worden dat verweerder geenszins een antwoord geeft op de concrete argumenten van verzoekers. Zijn nota is louter bladvulling."

3.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van hun middel blijkt ook dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissingen. Hun inhoudelijke kritiek op deze motieven moet worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het door verzoekers eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 11 december 2023 elk een vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden, in functie van hun schoonzus met de dubbele Belgische en Poolse nationaliteit.

Het wordt niet betwist dat deze beoogde gezinshereniging valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...]"

3.5. Uit deze wetsbepalingen volgt dat verzoekers, om de gezinshereniging met hun schoondochter met de dubbele Poolse en Belgische nationaliteit in België te genieten, onder meer het bewijs moeten leveren dat zij ten laste zijn van hun schoondochter en haar echtgenoot, hun zoon. In de bestreden beslissingen weigert verweerder verzoekers een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, omdat zij dit bewijs van het ten laste zijn niet hebben geleverd.

3.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, d) en 7, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste', verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Uit de voormelde arresten volgt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de Unieburger te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het 'ten laste' dus zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van deze voorwaarde leveren. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheids-toetsing uit.

3.7. Verweerder stelt in de bestreden beslissingen dat verzoekers, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, het bewijs moeten leveren van een reële afhankelijkheidsrelatie met hun zoon en schoondochter die reeds bestaat van in het land van herkomst of origine, voorafgaand aan de komst naar België en tot aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder stelt vast dat verzoekers reeds eerder "exact dezelfde aanvragen" hebben ingediend. Hij wijst er op dat in de voorgaande weigeringsbeslissingen reeds werd vastgesteld dat de voorgelegde stukken ontoereikend zijn om het "ten laste zijn" aan te tonen. Hij motiveert dat het dossier nog steeds geen sluitende bewijzen bevat dat verzoekers reeds ten laste waren van in het land van herkomst of origine. Hij merkt op dat in het kader van de visumaanvragen van 18 december 2019 verzoeker ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten aantoonde economisch actief te zijn als zelfstandige en in deze hoedanigheid ook te beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Nog merkt hij op dat in het kader van de visumaanvragen van 25 augustus 2021 weliswaar bleek dat verzoeker deze activiteiten had stopgezet, maar verzoekster op dat ogenblik wel nog steeds was tewerkgesteld en beschikte over de nodige bestaansmiddelen om een visum kort verblijf te verkrijgen voor zichzelf en verzoeker. Volgens verweerder kunnen verzoekers moeilijk én voorhouden te beschikken over de nodige bestaansmiddelen om visa kort verblijf te verkrijgen én vervolgens stellen dat ze onvermogen waren in Kosovo voor hun komst naar het Schengengrondgebied eind september 2021. Hieraan wordt volgens hem geen afbreuk gedaan door de voorgelegde geldstortingen, omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekers niet onvermogen waren en zij aldus niet afdoende aantonen dat zij op deze geldstortingen waren aangewezen om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Hij merkt op dat de overgemaakte gelden ook kunnen zijn overgemaakt en aangewend voor andere doelen. Daarenboven stelt hij vast dat verzoekster reeds geruime tijd, met name sinds 17 januari 2022, onafgebroken is tewerkgesteld in België, waardoor volgens hem evenmin blijkt dat verzoekers in België

ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon (en haar echtgenoot). In dit verband wordt nog opgemerkt dat verzoeker zelf als werkzoekende staat ingeschreven bij de VDAB.

3.8. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat de thans voorliggende beslissingen niet los kunnen worden bekeken van de verschillende weigeringsbeslissingen die inzake de eerdere aanvragen tot gezinshereniging reeds werden genomen. Inzake zijn vaststelling dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarde van het *“ten laste zijn”*, wijst verweerder er zo op dat thans in wezen *“exact dezelfde aanvragen”* voorliggen en dat de bewijzen waaruit het *“ten laste zijn”* moet blijken *“telkens ontoereikend”* werden bevonden, *“zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald”*. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft verweerder aldus op duidelijke wijze aangegeven dat volgens hem de motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen volledig overeind blijven. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat in zoverre bepaalde motieven uit de eerdere weigeringsbeslissingen niet worden herhaald, moet worden aangenomen dat verweerder impliciet zou hebben geoordeeld dat deze niet langer (kunnen) worden gehandhaafd, minstens voor wat betreft de stukken zoals deze in de vorige aanvragen reeds werden aangebracht. De Raad wenst ook te benadrukken dat verzoekers telkens de mogelijkheid hebben gehad om de verschillende eerdere weigeringsbeslissingen in rechte aan te vechten, maar zij deze mogelijkheid nooit eerder hebben benut. Deze eerdere weigeringsbeslissingen zijn aldus definitief in het rechtsverkeer en de wettigheid ervan mag worden aangenomen. Verzoekers hebben wel telkens gebruik gemaakt van de mogelijkheid om, aan de hand van bijkomende stukken, nieuwe aanvragen in te dienen om het bestuur er alsnog van te overtuigen verblijfskaarten als familielid van een burger van de Unie af te geven. Verweerder stelt in de bestreden beslissingen echter vast dat *“nog steeds”* geen sluitende bewijzen voorliggen dat verzoekers reeds ten laste zouden geweest zijn van in het land van herkomst of origine en dat verder evenmin blijkt dat zij in België ten laste zijn, gelet op de langdurige en ononderbroken tewerkstelling van verzoekster in dit land.

3.9. Verzoekers wijzen op enkele *“slordigheden”* in de bestreden beslissingen, met name inzake de precieze data van hun laatste visumaanvragen en van hun komst naar België. Dit betreffen echter hooguit materiële vergissingen waarvan verder niet blijkt dat deze een invloed hebben gehad op de inhoudelijke beoordeling van de thans voorliggende aanvragen tot gezinshereniging. Deze kunnen bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een voldoende belang is niet voorhanden.

3.10. Er bestaat onder de partijen allereerst discussie over de periode waarvoor verzoekers het bewijs van het *“ten laste zijn”* moeten leveren. Op zich wordt het niet betwist dat zij het bewijs van het ten laste zijn moeten leveren van in het land van herkomst, in de periode voor de komst naar België. Wel bestaat er discussie over de vraag in welke mate en tot welk moment na hun komst naar België zij het bewijs van het (nog) ten laste zijn moeten leveren. Verzoekers betogen dat zij het bewijs van de afhankelijkheidsband moeten leveren tot op het ogenblik dat zij de referentiepersoon vervoegen, en niet zozeer tot op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvragen tot gezinshereniging. Zij geven hiermee aan dat zij van oordeel zijn dat zij het bewijs van het *“ten laste zijn”* moeten leveren van in het land van herkomst in de periode voor de komst naar België en tot op het ogenblik van hun eerste aanvragen tot gezinshereniging die zij indienden in België en die dateren van 24 november 2021. Om deze reden is volgens hen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster reeds sinds 17 januari 2022 onafgebroken is tewerkgesteld in België, of nog het gegeven dat verzoeker is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, niet relevant. Voor dit standpunt verwijzen zij naar de reeds aangehaalde arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie.

Dit standpunt van verzoekers wordt niet bijgetreden. Verzoekers gaan er met hun betoog al te gemakkelijk aan voorbij dat inzake hun aanvragen tot gezinshereniging van 24 november 2021, 10 juni 2022, 12 december 2022 en 8 juni 2023 telkens beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werden genomen. In deze beslissingen werd keer op keer vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om hun schoondochter en zoon te vervoegen in België. Zij gingen ook niet in beroep tegen deze beslissingen, waardoor deze definitief in het rechtsverkeer zijn. Er blijkt niet dat verweerder in de gegeven omstandigheden op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het *“ten laste zijn”* moet worden aangetoond *“van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de [huidige] aanvraag gezinshereniging”*. De Raad treedt verzoekers niet bij in hun standpunt dat het, in het kader van hun thans voorliggende aanvragen ingediend op 11 december 2023, kan volstaan dat zij het bewijs leveren dat zij van in het land van herkomst en dit tot hun eerste aanvragen gezinshereniging op 24 november 2021 ten laste waren van de referentiepersoon, ongeacht de vier tussengekomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inzake hun voorgaande aanvragen tot gezinshereniging die definitief in het rechtsverkeer zijn en waarbij het dus niet zou zijn toegestaan rekening te houden met latere omstandigheden.

Er blijkt ook niet dat verzoekers dienstig kunnen verwijzen naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie om hun standpunt te onderbouwen.

De Raad wijst allereerst op enkele belangrijke verschillen tussen de voorliggende zaak en de aangehaalde zaken Jia en Reyes van het Hof van Justitie. Zo wordt opgemerkt dat in de zaken Jia en Reyes de aanvragen tot gezinshereniging werden ingediend in het land van herkomst, op het ogenblik dat de betrokken derdelanders hun gezinsleden in België wensten te vervoegen. In deze situatie heeft het Hof van Justitie, zoals verzoekers ook aangeven, op duidelijke wijze bepaald dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in dit land van herkomst en op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging. In voorliggende zaak verzochten verzoekers echter op 13 augustus 2021 bij de Zwitserse autoriteiten enkel om de afgifte van Schengenvisa met het oog op familiebezoek. Zij gaven aldus louter aan een verblijf van minder dan drie maanden te beogen om hun familie te bezoeken, en dus geen intentie te hebben om hun familieleden te vervoegen voor een langere duur. Pas in België uitten zij vervolgens, met name op 24 november 2021, hun intentie om hun zoon en schoondochter in dit land te vervoegen. Dit betekent ofwel dat verzoekers' intentie om hun familieleden in België te vervoegen pas ontstond toen zij reeds in België waren ofwel dat zij oneigenlijk gebruik hebben gemaakt van de visumprocedure. Nog een belang verschil bestaat erin dat verzoekers reeds tot viermaal toe elk een aanvraag hebben ingediend om hun zoon en schoondochter te vervoegen in België, maar deze aanvragen telkens werd afgewezen omdat niet was voldaan aan de wettelijke voorwaarden hiertoe. Deze beslissingen werden door verzoekers niet in rechte aangevochten en zijn aldus definitief in het rechtsverkeer. Hun wettigheid mag aldus worden aangenomen.

Uit het arrest Reyes waarnaar in het bijzonder wordt verwezen, volgt verder dat een descendent van een Unieburger, die ouder is dan 21 jaar, geen verblijfsrecht kan worden ontzegd als hij in het land van oorsprong ten laste was en hij, voordat er een verblijfsrecht werd erkend, goede vooruitzichten heeft op werk of werk zoekt. Het is deze descendent ook toegestaan om, nadat hem het verblijfsrecht werd erkend, een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen. Dit vloeit voort uit artikel 23 van de Burgerschapsrichtlijn. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan hierin dus enkel worden gelezen dat *“eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de [aanvrager] eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen”* (eigen onderlijning) niet relevant zijn. Dit is echter niet de situatie die zich thans stelt, met name de situatie waarin verzoekster reeds sinds 17 januari 2022 ononderbroken is tewerkgesteld, ruim voordat de thans voorliggende aanvragen tot gezinshereniging werden ingediend. In deze rechtspraak kan niet worden gelezen dat geen rekening mag worden gehouden met een langdurige en ononderbroken tewerkstelling die ruim voorafgaat aan de thans voorliggende aanvragen tot gezinshereniging en voordat het beoogde verblijfsrecht werd verkregen. Om dezelfde reden, met name omdat thans de situatie voorligt waarin de aanvrager niet reeds het verblijfsrecht geniet en waarin wordt geoordeeld dat verzoekers op geen enkel ogenblik hebben kunnen overtuigen dat zij werkelijk ten laste zijn, blijkt evenmin dat dienstig kan worden verwezen naar het arrest C-488/21 van het Hof van Justitie van 21 december 2023, zoals aangehaald in een op de zitting nog voorgelegde mail die verder betrekking heeft op een andere zaak.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder onwettig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij, rekening houdend met de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat zij – om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familieleden ten laste van hun schoondochter en zoon – het bewijs moeten leveren dat zij *“ten laste zijn van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de [huidige] aanvraag gezinshereniging”*. Zij halen het motief niet onderuit dat verzoekster reeds geruime tijd voordat zij de thans voorliggende aanvragen tot gezinshereniging hebben ingediend, met name sinds 17 januari 2022, onafgebroken is tewerkgesteld in België en dat aldus niet blijkt dat zij op het ogenblik van deze aanvragen (en de bestreden beslissingen) werkelijk ten laste waren van hun schoonzus en zoon (zie in dezelfde zin: RvS 19 augustus 2024, nr. 260.508, dat recenter is dan het door verzoekers op de zitting neergelegde arrest RvS 13 december 2016, nr. 236.753). Dit motief betreft op zich ook reeds een dragend motief dat het nemen van de bestreden beslissingen kan onderbouwen.

Inzake hun standpunt dat de tewerkstelling van verzoekster in België niet relevant is, verwijzen verzoekers op de zitting nog naar de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak C-607/21 die hangende is bij het Hof van Justitie. Deze conclusie is echter nog geen bindende uitspraak. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat in deze conclusie het standpunt wordt ingenomen dat wel degelijk de situatie in België in rekening moet worden gebracht op het ogenblik van het indienen van de (meest recente) aanvraag. De Raad leest hierin alleszins niet dat volgens de advocaat-generaal enkel mag worden gekeken naar de situatie zoals deze voorlag ten tijde van een eerste aanvraag jaren geleden.

De Raad beschouwt ten slotte de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker in België is ingeschreven bij de VDAB niet als een determinerend motief, waardoor verzoekers' kritiek op dit motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een voldoende belang hierbij is dan ook niet voorhanden.

3.11. Daarnaast betwisten verzoekers in hun verzoekschrift op zich niet dat zij in elk geval ook het bewijs moeten leveren dat zij reeds van in het land van herkomst, in de periode voor de komst naar België, ten laste moeten zijn van de referentiepersoon. Zij gaan evenwel niet akkoord met de beoordeling in de bestreden beslissingen dat zij andermaal niet het bewijs hebben geleverd dat zij in hun land van herkomst werkelijk ten laste waren van hun schoonzus en zoon in België.

De Raad stelt vast dat verzoekers, inzake het ten laste zijn in het land van herkomst van de referentiepersoon en haar echtgenoot voor de komst naar België, de volgende stukken hebben voorgelegd:

- een stuk inzake geldoverdrachten via RIA van de zoon in België, echtgenoot van de referentiepersoon, aan verzoeker in de periode van 8 april 2020 tot en met 5 juli 2021;
- een stuk inzake geldoverdrachten die de zoon vanuit België deed via Western Union, waarvan 1 storting in juni 2019 aan verzoeker en 2 stortingen in april 2019 aan verzoekster;
- attesten van werkloosheid van 26 mei 2022 waaruit blijkt dat verzoekster sinds 24 januari 2012 en verzoeker sinds 2 juli 2015 werden geregistreerd als werkzoekende en ook dat verzoekster een eerste en laatste consultatie had op 13 januari 2015 en verzoeker een eerste consultatie had op 2 juli 2015 en een laatste consultatie op 25 maart 2016;
- een stuk dat door een zekere X. X., met vadersnaam Q. werd aangevraagd en waaruit blijkt dat deze persoon eigenaar is van een perceel in het gebied waarvan verzoekers ook afkomstig zijn, dat moet aantonen dat zij niet beschikken over onroerend goed in Kosovo;
- een bankuittreksel van Raiffeisen Bank van 1 januari 2020 tot 26 januari 2026, waarvan enkel de transacties tussen 3 januari 2020 en 11 februari 2020 worden meegedeeld en waarop een begintotaal van 671,76 en een eindtotaal van 1491,37 euro staat vermeld, alsook een salaris voor januari 2020 van 490 euro;
- een “*state of account*” van BKT bank op naam van verzoeker voor de periode van 1 januari 2020 tot 26 januari 2024 met eindbalans 38,31 euro;
- een “*instruction for receiving money from abroad*” van BKT bank van 26 januari 2024 met verzoeker als begunstigde.

Verweerder betwist niet dat er geldoverdrachten waren door verzoekers’ zoon, de echtgenoot van de referentiepersoon, aan hen in Kosovo. Wel kan volgens hem uit de voorgelegde stukken niet blijken dat verzoekers onvermogen of behoeftig waren in Kosovo en dat zij er werkelijk waren aangewezen op de overgemaakte gelden om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien.

Inzake de attesten van werkloosheid en het stuk waarmee zij aangeven te willen aantonen dat zij niet beschikken over onroerend goed in Kosovo stelde verweerder in zijn eerdere weigeringsbeslissingen reeds duidelijk vast dat hiermee volgens hem geen afdoende bewijs van onvermogen in hun land van herkomst of origine voor hun vertrek naar België wordt geleverd. Zo benadrukte hij dat, waar verzoekers met deze stukken doen uitschijnen werkloos te zijn geweest in het land van herkomst, verzoekster ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten in 2021 nochtans aantoonde economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te hebben beschikt voor Schengenvisa voor zichzelf en verzoeker, wat niet strookt met hun voorgehouden onvermogenheid. Hij oordeelde hierbij ook als volgt: *“Het achterhouden van deze informatie en het bijhorende inkomen dat het koppel daaruit ter beschikking had bij de aanvraag gezinshereniging in België, doet vermoeden dat zij wel degelijk zelfstandig op voldoende wijze in hun levensonderhoud konden voorzien. Er werd dan wel geld overgemaakt aan de partner van betrokkene en betrokkene zelf, welke bestemming dat geld had kan niet besloten worden enkel uit het overmaken van het geld, zonder afdoende bewijs van behoeftigheid van betrokkene en zijn vrouw.”* Nu ondanks deze voorgelegde attesten van werkloosheid minstens verzoekster wel degelijk economisch actief bleek te zijn, blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder niet veel gewicht heeft gegeven aan deze stukken of waar hij heeft geoordeeld dat verzoekers hiermee niet het bewijs leveren dat zij in het land van herkomst niet beschikten over eigen inkomsten, van welke aard dan ook. Evenmin hebben verzoekers op enig ogenblik betwist dat de voorgelegde bewijzen op naam van een ander familielid niet kunnen worden aanvaard, omdat niet wordt aangetoond dat deze geldsommen voor hen waren bestemd. Nog merkte verweerder reeds op dat verzoekers aan de hand van het door hen voorgelegde attest van het Kadastraal Agentschap niet het bewijs hebben geleverd dat zij geen eigendom bezitten in Kosovo. Volgens verweerder staat dit attest op naam van een derde persoon en blijkt hieruit bovendien dat deze persoon eigendom bezit in Kosovo. Dat dit attest geen betrekking heeft op verzoekers zelf, maar vermoedelijk op verzoekers vader, werd op geen enkel ogenblik betwist door verzoekers, net zomin als het motief dat zij hiermee niet het bewijs leverden dat zij geen onroerend goed bezitten in Kosovo.

Op basis van de bestreden beslissingen moet verder worden aangenomen dat volgens verweerder de overige voorgelegde stukken – met name het bankuittreksel van Raiffeisen Bank van 1 januari 2020 tot 26 januari 2026 voor verzoekster, de “*state of account*” van BKT bank op naam van verzoeker voor de periode van 1 januari 2020 tot 26 januari 2024 en de “*instruction for receiving money from abroad*” van BKT bank van 26 januari 2024 met verzoeker als begunstigde – niets afdoen aan de eerdere beoordelingen en hiermee nog

steeds geen sluitende bewijzen voorliggen dat verzoekers reeds ten laste waren van in het land van herkomst of origine. Hij heeft benadrukt dat minstens verzoekster wel degelijk beschikte over inkomsten uit werk voor de komst naar België, zoals blijkt uit de visumaanvragen bij de Zwitserse autoriteiten en nog steeds niet is aangetoond dat zij behoeftig waren in hun land van herkomst voor de komst naar België.

Verzoekers betogen dat inzake hun visumaanvragen van 2019 en 2021 slechts één document is opgenomen in het administratief dossier, waarin wordt vermeld dat verzoekster opgaf kok te zijn van beroep. Hieruit blijkt volgens hen echter niet dat verzoekster hieruit inkomsten genoot. Ze stellen vervolgens dat verzoekster inderdaad in haar land van herkomst 6 jaar als kok heeft gewerkt in een bedrijf, en dit tot kort voor haar vertrek. Het is volgens hen echter niet duidelijk op grond van welke gegevens en waarom Zwitserland visa kort verblijf heeft afgeleverd. Nog benadrukken zij dat de vereiste om te beschikken over de nodige financiële middelen voor het verkrijgen van visa kort verblijf niet erg hoog is, waar men enkel moet beschikken over de nodige bestaansmiddelen voor het beoogde verblijf op het Schengengrondgebied en voor de terugkeer en waar zij gratis kunnen logeren bij hun kind(eren) en een van hun kinderen voor het vervoer kan instaan. Zij benadrukken nog dat, zoals blijkt uit het uittreksel van de bankrekening van verzoekster van de Raiffeisen Bank, zij een loon had van 490 euro per maand. Zij stellen dat rekening moet worden gehouden met de levensstandaard in het land van herkomst en voegen een studie van het Kosovaarse bureau voor statistiek waaruit blijkt dat een huishouden in Kosovo maandelijks 675 euro consumeert en in stedelijke gebieden dit zelfs nog iets meer is. Hiermee is volgens hen aangetoond dat het loon van verzoekster onvoldoende was om van te leven en dat de financiële steun vanuit België voor hen noodzakelijk was. Zij benadrukken verder dat verzoeker zelf tot 4 juni 2020 zelfstandig vrachtwagenchauffeur was, maar zijn activiteiten diende stop te zetten. Zij beschouwen diens eerdere tewerkstelling in 2019 of 2020 als niet meer relevant.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoekers kunnen worden geacht zelf kennis te hebben van de documenten die zij hebben voorgelegd bij de Zwitserse autoriteiten voor de afgifte van de door hen gevraagde Schengenvisa. Zij bevestigen thans alleszins ook dat verzoekster tot voor haar vertrek naar het Schengengrondgebied in augustus 2021 wel degelijk werkte als kok en dat zij op basis van dit werk een inkomen had. Zowel dit werk als dit inkomen hielden zij echter achter bij hun eerste aanvragen tot gezinshereniging die zij indienden in België.

Het is verder niet kennelijk onredelijk van verweerder om aan te nemen dat, waar verzoekers door Zwitserland in het bezit werden gesteld van Schengenvisa, deze lidstaat voorafgaand reeds had vastgesteld dat verzoekers – op basis van de door hen voorgelegde documenten, waarvan mag worden aangenomen dat zij weten welke documenten dit zijn – aantoonde te voldoen aan de voorwaarden voor de afgifte van deze visa, waaronder de voorwaarde te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat te zijn deze middelen rechtmatig te verwerven (artikel 6, lid 1, c) van de Visumcode).

Inzake hun verdere uiteenzetting wijst de Raad er verder op dat verzoekers niet uit het oog mogen verliezen dat de bewijslast inzake het aantonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon op hen rust. Het komt aldus aan hen toe in dit verband alle nodige stukken voor te leggen die verweerder toelaten met kennis van zaken te beoordelen of is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste zijn”*. In zijn eerdere weigeringsbeslissingen had verweerder ook reeds op duidelijke wijze aangegeven dat verzoekers het bewijs dienden te leveren dat zij ten laste waren van de referentie-persoon van in het land van herkomst, en dit in de periode voor hun vertrek, zodat niet blijkt dat zij niet konden weten voor welke periode zij het bewijs van het ten laste zijn dienden te leveren. Het komt verweerder verder in beginsel niet toe om, in geval van ontoereikende gegevens, in de plaats van verzoekers bewijzen te verzamelen van de ontbrekende gegevens en evenmin om zelf op actieve wijze na te gaan welke inkomsten verzoekers hadden. Het komt verweerder in beginsel slechts toe aan de hand van de door verzoekers voorgelegde stukken en gegevens te beoordelen of de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* is vervuld. Hierbij komt het, onder meer, aan verzoekers toe de nodige duidelijkheid te scheppen inzake hun socio-economische toestand in het land van herkomst, zodat kan worden beoordeeld in welke mate de financiële steun die zij in hun land hebben ontvangen van de referentie-persoon of haar echtgenoot voor hen noodzakelijk was om in hun basisbehoeften te voorzien.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij aan de hand van de voorgelegde stukken onvoldoende zicht hebben gegeven op hun eigen socio-economische situatie en alleszins aan de hand van deze stukken niet kan blijken dat hun socio-economische situatie van die aard was dat de gelden die zij ontvingen van hun zoon en schoonzus in België voor hen noodzakelijk waren om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekers konden zo allereerst niet aantonen dat zij geen eigenaar zijn van hun eigen grond en/of woning. Verder legden zij evenmin duidelijke bewijzen voor die hun onvermogen of behoeftigheid in Kosovo aantonen. Hiervoor wordt ook gewezen op wat volgt.

Wat verzoekster betreft, lag in dit verband – net als in de vorige aanvragen – weliswaar een bewijs voor dat zij stond geregistreerd als werkzoekende, maar terzelfdertijd een stuk waaruit bleek dat zij in februari 2020

een loon kreeg uitbetaald van 490 euro. Waar voor verzoekster in het kader van de thans voorliggende aanvragen een bankuittreksel van de Raiffeisen Bank van 1 januari 2020 tot 26 januari 2026 werd voorgelegd, moet ook worden vastgesteld dat het voorgelegde stuk niet volledig blijkt te zijn en enkel de transacties van 3 januari 2020 tot en met 11 februari 2020 werden meegedeeld, waaronder dus een transactie inzake het salaris voor januari 2020 van 490 euro. Verder wordt een begintotaal van 671,76 en een eindtotaal van 1491,37 euro vermeld. Een dergelijk onvolledig stuk, dat daarenboven nalaat een overzicht te bieden van de transacties van de periode direct voorafgaand aan het vertrek van verzoekers naar het Schengengrondgebied in augustus 2021, is niet van aard alsnog op duidelijke wijze aan te tonen over welke inkomsten verzoekster en haar echtgenoot precies beschikten in de periode voorafgaand aan de komst naar België en evenmin dat zij gelet op hun socio-economische toestand behoeftig waren en niet zelf konden voorzien in hun basisbehoeften.

Wat verzoeker zelf betreft, lag eveneens een bewijs voor dat hij stond geregistreerd als werkzoekende, maar hieraan kan weinig bewijswaarde worden gehecht, nu verzoekster ook een dergelijk stuk voorlegde maar terzelfdertijd niet wordt betwist dat zij in de periode voor de komst naar België wel degelijk werkte en een inkomen als kok genoot. Ook wat verzoeker zelf betreft, wordt thans trouwens aangevoerd dat hij tot 4 juni 2020 zelfstandig vrachtwagenchauffeur was, wat enkel maar bevestigt dat de voorgelegde werkloosheidsattesten in werkelijkheid niets zeggen inzake hun tewerkstelling of inzake de inkomsten die zij al dan niet genoten in Kosovo. Ook de voorgelegde *“state of account”* van BKT bank op naam van verzoeker voor de periode van 1 januari 2020 tot 26 januari 2024 met beginbalans 0 euro en eindbalans 38,31 euro kan geen toereikend bewijs vormen van verzoekers' behoeftigheid. Verzoekers betogen dit thans trouwens ook niet. Gelet op de beginbalans van 0 euro op 1 januari 2020, en het zeer beperkt aantal transacties op de rekening, komt het volstrekt onaannemelijk voor dat dit de enige rekening zou zijn van verzoeker. Zeker sinds 25 februari 2021 blijkt dit ook een slapende rekening te zijn waarop enkel nog beheerskosten worden betaald. Tussen 1 januari 2020 en 25 februari 2021 blijken verder slechts 3 transacties, een storting van 11 euro op 18 januari 2021, een overschrijving van 187,91 euro van ongekende oorsprong en een geldafhaling van 100 euro op 15 februari 2021. Inzake deze zelfde bankrekening werd nog een bijkomend stuk van BKT bank van 26 januari 2024 voorgelegd, met name een *“instruction for receiving money from abroad”*, maar het is niet duidelijk wat verzoeker hiermee precies wenste aan te tonen. Alleszins kan niet blijken dat de stortingen die verzoeker van zijn familie in België ontving op deze rekening zijn terechtgekomen. Er kan dus niet blijken dat deze stukken werkelijk iets zeggen over verzoekers bestaansmiddelen in het land van herkomst en inzake de vraag of hij er al dan niet nog werkte of andere inkomsten had.

In de gegeven omstandigheden kunnen verzoekers ook niet zonder meer worden gevolgd in hun standpunt dat vast staat dat het enige inkomen dat zij genoten in Kosovo voor hun vertrek uit dit land het inkomen van verzoekster als kok betrof. Immers legden zij geen concrete stukken voor die toelaten na te gaan in welke mate verzoeker al dan niet eigen inkomsten had. Er wordt herhaald dat de bewijslast ter zake op hem rust. De Raad merkt nogmaals op dat verzoeksters inkomsten als kok aanvankelijk ook door hen werden achtergehouden en pas naar boven kwamen nadat hen er in eerdere beslissingen op werd gewezen dat verzoekster ten overstaan van de Zwitserse autoriteiten had vermeld als kok te hebben gewerkt. Alleen al gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoekers' huidige verwijzing naar een studie van het Kosovaarse Bureau voor statistiek inzake de levensstandaard aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekers ook niet hebben verwezen naar deze studie in het kader van hun aanvragen tot gezinshereniging.

In zoverre verzoekers in het kader van huidig beroep verschillende bijkomende stukken overmaken, los van deze die reeds werden vermeld, dringt de vaststelling zich op dat niet blijkt dat zij deze stukken bij het bestuur hebben aangebracht in het kader van hun verblijfsaanvragen. Het betreft het stuk inzake de eerdere beroepsactiviteit van verzoeker en de bijkomende uittreksels van de bankrekening van verzoekster bij Raiffeisen Bank na 11 februari 2020. De Raad kan, als annulatierechter, enkel rekening houden met de stukken zoals deze bij verweerder voorlagen in het kader van de aanvragen tot gezinshereniging. Er blijkt ook niet dat het stukken betreft waarvan verzoekers de relevantie pas konden inzien na kennis te hebben genomen van de bestreden beslissingen. De in het kader van huidige beroepsprocedure nieuw voorgelegde stukken, of het aan de hand hiervan naar voor gebracht betoog, kan dus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De overige kritiek van verzoekers, of naar voor gebrachte bemerkingen op de nota van verweerder, zijn evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissingen, zodat ook hier niet verder op moeten worden ingegaan.

3.12. Op basis van de gedane vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers met hun uiteenzetting noch een schending van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS